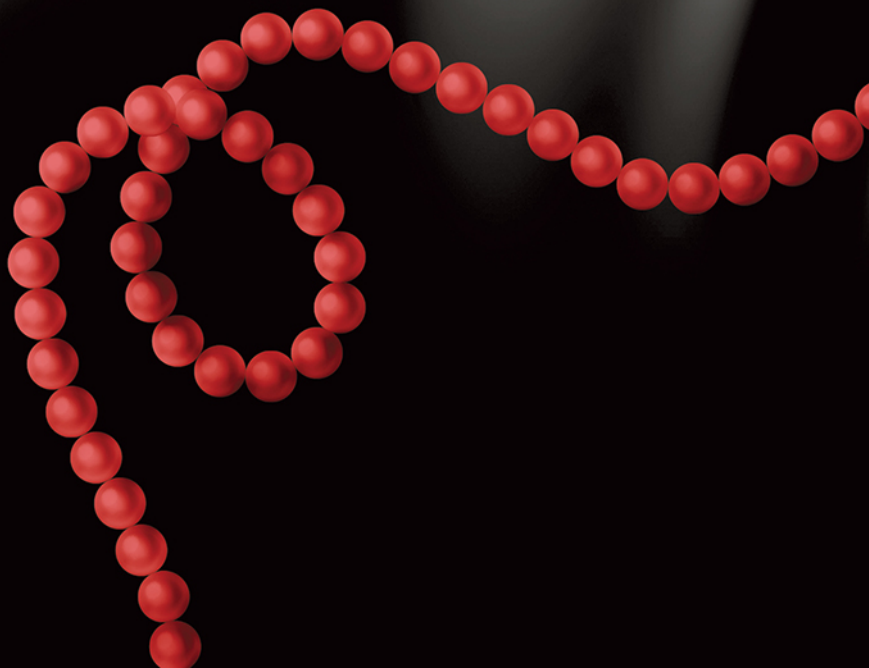

HELEN
HARDT

BRATŘI STEELOVÉ

POSEDLOST

POSEDLOST

Copyright © 2016 Waterhouse Press, LLC

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Eva Hauserová, 2021

Cover © Waterhouse Press, LLC, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1632-6 (pdf)

HELEN
HARDT

BRATŘI STEELOVÉ

POSEDLOST

Věnování
Meredith Wildové

*Před třemi lety jsi mě dostala na starost
jako redaktorka, a dál už je to známý příběh.
Díky za to, že jsi má milá kolegyně a kamarádka.*

Varování

Tato kniha obsahuje výrazy a scény vhodné pouze pro dospělé čtenáře včetně vzpomínek na tělesné a sexuální zneužívání dítěte, které by mohly některými lidmi příliš otřást. Příběh je určen výhradně dospělým osobám, jak je definují zákony země, kde jste knihu zakoupili. Uchovávejte své knihy i e-knihy tak, aby je nemohli číst nezletilí!

PRVNÍ KAPITOLA

Talon

„Cože jsi udělal?“

Má sestra Marjorie si založila ruce v bok a z očí jí číselá zlost. Povzdechl jsem si. „Slyšela jsi mě už poprvé. Požádal jsem Jade, aby se odstěhovala.“

Marjorie zavrtěla hlavou. Rty se jí chvěly. „Nechápu tě, Talone. Jade je ta nejhodnější ženská pod sluncem. Lepší kamarádku bych mít nemohla a vždycky, když jsem ji potřebovala, si pro mě našla čas a pochopení. Udělalo mi ohromnou radost, že jsem jí mohla pomoci, když to potřebovala, ubytovat ji tady a umožnit jí začít v životě znovu, když zažila na své svatbě takové ponížení. Tak proč jsi ji proboha požádal, aby se odsud odstěhovala?“

Co jsem jí mohl odpovědět? Jade byla pryč teprve od dnešního rána, a už to tu působilo opuštěně. Tenhle ranč byl sice ohromný, ale Jadeina fyzická i duševní nepřítomnost tu už byla jasně znát – jako by zdejší ovzduší skoro hmatatelně zhoustlo. A ta atmosféra mnou pronikala jako studená mlha.

„Sakra, Talone, tohle mi musíš vysvětlit.“

Marj měla pravdu. Jen jsem nevěděl, jak to vlastně udělat, aniž bych sestře prozradil věci, před kterými jsem ji chtěl ochránit. Dost špatné bylo, že je museli řešit mí bratři.

„Takže ty tu opravdu budeš jen stát s otevřenou pusou a tvářit se jako idiot, co?“ Marj si skousla spodní ret. „Dobře. Já Jade zavolám.“ Rázně odkráčela.

Kůžě jako by mi najednou byla těsná. Jade asi mé sestře poví, že jsem na ni ječel jako maniak a pak jsem ji hned vykopl z domu, ale aspoň jí nemůže povědět pravdu. Jade totiž pravdu nezná. Nevěděla, že když mě masírovala, zafungovalo to jako spouštěč a zaplavily mě hrůzné vzpomínky.

Natáhl jsem ruku a pohládl jsem svého voříška Rogera po hlavě. Olízl mi prsty.

Dnes mě ale nedokázala utěšit ani psí oddanost. Věděl jsem, že život pro mě teď bude těžký. Ne že bych na to nebyl zvyklý, ale tentokrát v tom hrály roli city – city, které pro mě byly nové. Zhluboka jsem se nadechl. Půjdu do domku pro hosty a promluví si s Ryanem. Můj mladší brácha má pro mě vždycky otevřené dveře. Konečně, vždyť jsem v jeho očích hrdina.

To je ale hloupost, pokládat mě za hrdinu!

Ale Ryan mě vyslechne. Vždycky poslouchal, co jsem mu říkal, a já jsem teď potřeboval někomu říct, co se mezi Jade a mnou stalo.

Musím někomu svěřit, že jsem se do ní zamiloval.

Co jiného by v tom mohlo být? Dokonce i teď, kdy jsem byl od ní oddělený jen čtyřicet hodin, jsem na ni musel pořád myslet. Na její zlatohnědé vlasy, jak jí splývají po ramech, na rubínové rty, tak plné a lákající k polibkům, chutnající po jahodách a šampaňském. Na její stříbřitě modré oči, které ztmavly a trochu se zastřely, kdykoli cítila vzrušení. Na její krásná ňadra s hnědorůžovými bradavkami, které pod mými

doteky vždycky ztvrdly. Na to tiché zasténání, které jí uniklo ze rtů pokaždé, když jsem do ní vnikl.

Toužil jsem po ní od prvního okamžiku, kdy jsem ji spatřil, a s každým polibkem, s každým dotekem a s každou minutou strávenou v její přítomnosti má touha sílila a měnila se v posedlost.

Jade Robertsovou jsem teď potřeboval stejně nutně jako kyslík, jako vodu, jako jídlo.

A přitom jsem ji vyhodil z našeho domu.

„Tak pojď, kamaráde,“ vybídl jsem Rogera. „Zajdeme za Ryanem.“

Otevřel jsem francouzské dveře vedoucí z kuchyně na terasu ze sekvojového dřeva, urazil jsem necelý kilometr k domku pro hosty a zaklepal jsem na dveře.

Bratr mi otevřel. „Ahoj, Tale. Copak se děje?“

„Máš chvílku?“

„Jasně.“

„Nebyl jsem si jistý, jestli budeš takhle v sobotu večer doma.“

Ryan se zasmál. „Dnes jsem pracoval dvanáct hodin a jsem moc utahaný, než abych si někam vyrazil. Proč ses nevydal do města ty?“

Dobrá otázka. Oba mí bratři věděli, že obvykle trávím víkendy ve městě – což znamenalo, že jsem se vyspal se servírkou z baru nebo s jinou ženou z těch, které se na mě samy věšely, abych tak uvolnil tlak, který se ve mně během všedních dní nahromadil. Možná si toho Ryan a Jonah nevšimli, ale od chvíle, kdy se na ranč přistěhovala Jade, mé výpravy do města prořídly a bylo jich jen pár.

„Město už mě neláká.“

Ryan vyvalil oči. „Tak pojď dál. Zdá se mi, že si potřebuješ o něčem promluvit.“

Vešel jsem dál, se šťastně funícím Rogerem v patách. Ryan mě vedl vstupní halou do kuchyně a pak do neformálně

zařízeného obýváku. Přistoupil k baru. „Řekl bych, že by ti přišlo vhod nějaké pití.“

Vytáhl lahev bourbonu Peach Street.

Přikývl jsem. „Bůhví, že je to pravda.“

Ryan mi nalil na dva prsty, nápoj nezředil a posunul skleničku po barovém pultu ke mně. Sobě nalil sklenici červeného vína. Pak obešel bar a posadil se vedle mě na stoličku.

„Tak co tě trápí?“

Čím mám začít? Ryan znal moji historii. A můj starší brácha Jonah také. Nikdy jsme se o tom ale moc nebavili. Žádnému z nich jsem neprozradil všechny odporné podrobnosti toho, co mě potkalo. Toho jsem je uchránil. Ryan byl o tři roky mladší než já. V ten hrozný den se mu podařilo uniknout. Sám jsem mu poradil, aby utíkal, a on chudák kvůli tomu trpěl pocity viny.

„Byl jsi někdy zamilovaný, Ryi?“

Ryan zvedl obočí a polkl doušek vína. „Od někoho tak skoupého na slovo, jako jsi ty, Talone, bych takovou otázku rozhodně nečekal.“

Mnul jsem si bradu a upil jsem bourbonu. Nechal jsem aromatické teplo sklouznout dolů hrdlem. „Taky jsem si nemyslel, že bych se kdy někoho takhle ptal.“

Ryan znovu upil vína a odložil skleničku na bar. „Můžu ti upřímně odpovět. Ne, nebyl jsem zamilovaný.“

„Ani do Anny ne?“

Ryan zavrtěl hlavou. „S Annou nám to vycházelo a sex byl taky někdy skvělý, ale nakonec jsme se dohodli, že to, co mezi námi je, by nám na celý život nevystačilo.“

„A co Joe? Myslíš si, že ten byl někdy zamilovaný?“

Ryan se usmál. „Na to se ho myslím budeš muset zeptat sám.“

Oba mí bratři se oženili se svou prací – Jonah s chovem hovězího dobytka na ranči a Ryan s vinicemi a vinařstvím.

„Ve městě je spousta dívek, které by se moc rády vdaly za některého z bratří Steelů.“

Bratr se zasmál. „K čemu s tím spěchat?“

„No, žádný z nás nemládne.“

Ryan na mě vrhl významný pohled a jeho tmavé oči zvažněly. „Kam tím sakra míříš, Talone?“

Nikdy jsem se nedovedl moc dobře vyjadřovat, dokonce ani když jsem se bavil se svými bratry. Oba to o mně věděli. Co jsem vlastně čekal? Teď jsem se cítil zahnaný do úzkých, jako by mě napínali na skřípec. Hodil jsem do sebe zbytek bourbonu a položil jsem skleničku na dřevěný barový pult. „Ale nic. Promiň, že jsem tě s tím obtěžoval.“ Vstal jsem.

„Ale ne, ne, vůbec mě neobtěžuješ,“ sevřel mi Ryan paži. „Nenechám tě odejít, dokud mi nevyklopíš, co tě sem přivedlo.“

Povzdechl jsem si a zase jsem se posadil. „Jade z ranče odešla.“

„Cože? A proč?“

„Protože jsem ji o to požádal.“

Bratr zavrtěl hlavou. „A co tomu říká Marj?“

„Není ráda. Dost ji to rozhodilo a asi právě teď volá Jade a zjišťuje, co se stalo.“

„No a co se tedy stalo, Talone?“

Zvedl jsem lahev Peach Street, nalil jsem si další skleničku a podíval jsem se Ryanovi do temných očí. Nastal čas vyložit karty na stůl. „Já jsem se do ní zamiloval.“

DRUHÁ KAPITOLA

Jade

Na nočním stolku mi zazvonil mobil a já jsem po něm chňapla. *Marj*. No samozřejmě. Udivovalo mě, že volá teprve teď, ale včera večer byla v Grand Junction na kurzu vaření a strávila tam i značnou část dneška. Nadechla jsem se. Jak jí mám vysvětlit, co se stalo? Dříve či později o tom ale spolu budeme muset mluvit. Jen jsem doufala, že se na mě moc nerozzlobí za to, že jsem před ní tajila svůj poměr s Talonem.

„Ahojky,“ řekla jsem do telefonu.

„Nech toho ahojkování a radši mi pověz, kde teď sakra jsi?“

„V jednom hotelu v Grand Junction. Právě jsem se vrátila z Carltonu, byla jsem tam na večeři s matkou a jejím momentálním přítelem.“

„Brooke je tady? Jak je to... ale ne, tohle mi nedělej. Nedovoluji, abys převedla řeč na Brooke Baileyovou nebo na kohokoli jiného. Co se to sakra děje, Jade?“

„Jaký byl ten tvůj nový kurz vaření? Stojí ti za to, abys mu obětovala páteční večer a celou sobotu?“ No dobře, tohle bylo

laciné, ale Marj je tak trochu rozmazlená a možná na tu návnadu zabere a začne mluvit o sobě.

„Díky za optání, ale na to ti neskočím.“

„No, tak dobře...“ netušila jsem, co jí mám říct. Byla to moje nejlepší kamarádka a nikdy jsme před sebou neměly žádné tajnosti. Až teď.

„Jade, tohle není sranda. Proč jsi odešla z ranče?“

„Co kdyby ses na to zeptala Talona?“

„Toho jsem se už *zeptala*. A řekl mi jen tolik, že to bylo nutné.“

„Požádal mě, abych odešla.“

„Co to má sakra znamenat? Proč by po tobě Talon měl chtít, aby ses odstěhovala? To nechápu. Proč by mu mělo tolik záležet na tom, jestli jsi nebo nejsi na ranči?“

Těžce jsem si povzddechla. O tomhle jsem se s Marj nechtěla bavit po telefonu. K takovému rozhovoru by se líp hodila pizza, lahev suchého červeného vína a velká porce zmrzliny. „Můžeš sem přijet?“ zeptala jsem se.

„Jade, já jsem se z města právě vrátila na ranč.“

„Nechci se o tom bavit po telefonu.“

„Upřímně řečeno já taky ne, ale nedá se nic dělat, protože to musíme probrat hned teď. Potřebuju vědět, co se to mezi tebou a mým bráchou děje.“

Kéž bych to sama věděla. Spíš by se dala napsat celá kniha na téma, co všechno *nevím* o tom, co se mezi Talonem a mnou děje. Vzájemně se přitahujeme. Ne, to je moc mírné vyjádření. Úžasně mezi námi funguje chemie. Ale ne, je v tom něco víc, dokonce i z Talonovy strany. Tím jsem si byla jistá. Je to vzájemná nespoutaná vášeň a jeden druhého potřebujeme. Ale ani tenhle popis nestačí. Tak co to prostě Marj vysypat a nechat tu bombu vybuchnout?

„Zamilovala jsem se do něj.“

Na druhém konci linky nastala dlouhá odmlka. Soudě podle vteřinové ručičky mých hodinek uplynula celá minuta. „Marj?“

„Jo, jsem tady.“

„Je mi líto, že jsem ti to neřekla dřív.“

„To by ti tedy *mělo* být líto.“ Hlas měla drsný a napjatý. „Myslela jsem si, že my dvě před sebou nemáme žádná tajemství.“

Stáhlo se mi hrdlo. „Já vím. Je mi to opravdu moc líto. Jen jsem nevěděla, jak ti to říct. Mezi Talonem a mnou se to stalo tak najednou.“

„Jade, vždyť jsi bydlela na ranči přes měsíc. Přece si nemyslíš, že ti uvěřím, že jsi nedokázala najít chvíli, abys mi to řekla.“

Skousla jsem si ret. Marj měla plné právo se na mě zlobit. A já jsem se zlobila sama na sebe. Takové jednání si ode mě nezasloužila. „Já vím. Promiň. Nevěděla jsem, jak přijmeš, že tvůj bratr a já...“

„Nedala jsi mi šanci, abych si o tom mohla cokoli myslet.“ Mluvila přiškrceně, jako by jí ta slova vážla v hrdle.

Zaplavily mě obavy. Včera večer se Talonovo chování vymklo normálu. Jako by úplně zešlel, když na mě křičel, abych „s tím přestala“. Čeho jsem měla nechat? To jsem doteď nevěděla. „Já... si myslím, že Talon potřebuje odbornou pomoc, Marj. Psychiatra, terapeuta nebo tak.“

„Nějak jsi to zamotala, Jade. O čem se to vlastně bavíme? O duševním zdraví mého bratra, nebo o tom, že jste se během posledního měsíce do sebe zamilovali a já jsem to vůbec netušila?“ Hlas se jí trásl zlostí.

Řekla že *jste se do sebe zamilovali*. Pravda ale byla, že jsem pořád netušila, jestli je Talon do mě taky zamilovaný. Od začátku mě přece varoval, že ke mně nikdy nebude cítit lásku, ale já jsem po něm toužila tolik, že mi to tehdy bylo jedno. Teď jsem Marj řekla, že jsem do Talona zamilovaná. Neřekla jsem jí, že on je zamilovaný do mě.

„Koukej, já nemám auto, tak si vezmu taxík. Opravdu se o tom s tebou nedokážu bavit po telefonu.“ Oči se mi zamžily slzami. „Co zítra? Prosím?“ Po večeři s matkou a jejím přítelem Nicem Kostasem jsem se cítila vyčerpaná. Marj si zasloužila něco lepšího, než aby se mnou musela mluvit, když jsem v tomhle stavu. Mám hodně velké štěstí, že je vůbec ochotná se se mnou ještě bavit.

„Nesmysl. Pardon, ale budeme se o tom bavit teď.“

Přikývla jsem, i když jsem věděla, že mě Marj nevidí. „Dobře. Čím mám začít?“

„Tím, že mi povíš, proč tě ksakru můj bratr požádal, abys odešla z našeho domu.“

„Odpověď je jedno veliké a hlasité *nevím*.“

„To ti nezbaštím, Jade. Sama jsi říkala, že jsi do něj zamilovaná.“

„To ano.“ Těžce jsem polkla.

„Tak proč by po tobě prokristapána chtěl, abys odešla? On tě snad nemá rád?“

„To netuším. Sama jsem mu nikdy neprozradila, co k němu cítím.“

Nová odmlka. Pak se Marj zeptala: „A on tě tedy miluje?“

Jako by mi do srdce pronikla dýka. „Ne, nemiluje.“

„Vůbec nic z toho nechápu.“

„Já taky ne. Dovol, abych ti to vyprávěla od začátku.“

Následující hodinu jsem strávila tím, že jsem Marj popisovala, jak se náš vztah s Talonem vyvíjel. Vynechala jsem podrobnosti našeho neuvěřitelného sexu, ale jinak jsem nepominula žádný detail.

Vyprávěla jsem své kamarádce, jak jsme na sebe v noci narazili v kuchyni, o čem jsme se bavili, jak mě začal líbat, jak mi pověděl, že mě nikdy nebude milovat, ale že mě potřebuje a touží po mně... až k tomu včerejšímu večeru, kdy mi ve svém apartmá připravil elegantní večeři.

„Pořád nemůžu věřit, že se tohle všechno dělo u mě doma a já jsem o tom neměla tušení,“ řekla Marj.

„No, většinou to bylo v noci, a ty máš přece výborný spánek.“

„Ale proč jsi mi o tom nepověděla dřív, Jade? Přece si vždycky všechno říkáme.“

„Já vím. To jenom... je to tvůj bratr, a je tak... asi jsem měla pocit, že nemám právo to komukoli vykládat. Víš přece, jak je uzavřený.“

„Není tak uzavřený, jak jsem si dřív myslela. Upřímně, mám radost, že jste se dali dohromady. Nejsem si jistá, jestli měl Talon někdy dřív k nějaké ženě opravdovější vztah.“ „Právě v tom je ten problém. Nejsem si vůbec jistá, že k sobě máme nějaký opravdový vztah. Pořád se přede mnou uzavírá. Dokonce i po... těch nejdůvěrnějších chvílích.“

„Myslíš po tom, co se s tebou vyspal? Klidně to můžeš říct takhle, Jade. Spala jsi s mým bráchou. Já se s tím vyrovnám. Nechápu jen to, proč ses mi s tím nesvěřila.“

Nevěděla jsem, jak bych jí to ještě měla vysvětlit. Chtěla jsem se jí s tím svěřit, ale Talon byl někdy tak neproniknutelný. Obklopoval se tolika ochrannými bariérami. Měla jsem pocit, že nemůžu nikomu říct, co se mezi námi děje, dokonce ani své nejlepší kamarádce. Jak bych mohla dokázat, aby to pochopila?

„Prosím, nezlob se na mě, Marj. Nezvládla bych, kdybych měla ztratit i tebe.“

„Ale ne, propána. Mě jsi neztratila. A Talona nejspíš taky ne. Jen mi pověz, proč tě požádal, abys odešla.“

„To už jsem ti říkala. Nevím to. Masírovala jsem ho, a na jednu jako by měl nějaký záchvat. Začal křičet a nerozeznala jsem v tom nic jiného než ‚přestaň s tím‘. Upřímně řečeno mě to trochu vyděsilo. Když se konečně uklidnil, už na mě nepromluvil. Řekl mi jediné, že musím odejít. Vysvětlovala jsem mu, že se můžu vystěhovat nejdřív ráno, a on odpověděl,

ať to tedy udělám. A jakmile jsem ráno vyšla ze sprchy, našla jsem na své posteli rudou růži.“

„Rudou růži?“

„Jo. Žádný vzkaz u ní nebyl. Řekla jsem si, že musí být od něj, protože ty jsi doma nebyla.“

„I kdybych byla doma, určitě bych ti nedávala na postel rudou růži. Copak nevíš, co to znamená?“

Nedovedla jsem si vysvětlit nic z Talonova chování a nepřípadal mi jako typ muže, který si potrpí na květiny. „To nevím. Ty snad ano?“

„Jade, rudá růže – jediná rudá růže – znamená lásku. Talon tě miluje.“

Mobil mi vyklouzl z ruky a spadl na podlahu. Srdce se mi prudce rozbušilo.

„... kde asi sehnal růži?“ říkala právě Marj, když jsem si mobil znovu přiložila k uchu.

„Promiň, cože?“ ruce se mi třáslly.

„Jen by mě zajímalo, kde tu růži vzal. Na ranči růže nepěstujeme.“

Pořád mi zněla v hlavě věta „Talon tě miluje“. Dlaně jsem měla zpocené. Mlčela jsem.

Konečně Marj pokračovala. „Chci, aby ses k nám vrátila. Přijed' zítra ráno, ano?“

„To nemůžu,“ namítla jsem, ještě celá rozzechvělá.

„Proč ne, ksakru? Ten dům přece patří taky mně.“

Ještě jsem pořád byla zaměstnaná ve Snow Creek v kanceláři státního zástupce. Měla jsem v plánu zavolat svému šéfovi Larrymu Wadeovi hned v pondělí. Ale zítra byla teprve neděle. Kdybych se vrátila do Snow Creek, nemusela bych si hledat nové zaměstnání v Grand Junction. Navíc bych mohla využít všechny nástroje pátrání, které má k dispozici kancelář městského státního zástupce, abych se pustila do samostatné detektivní práce. Nemohla jsem se ale na ranč vrátit, pokud

bych tam potkávala Talona. Ať už ta růže znamenala cokoli, určitě tím nechtěl říct, že mě miluje. Nepřeje si, abych bydlela na ranči, a já bych to také už nedokázala. Pořád se s ním vidět, toužit po něm – to by pro mě bylo lehčí vyrvat si holýma rukama srdce z hrudi.

„Nevíš, kde bych si mohla v městečku najmout byt?“

„Žádný byt si najímat nebudeš. Budeš bydlet u mě.“

„To nemůžu, Marj. Setkávat se s Talonem by pro mě bylo příliš těžké, a on mě na ranči nechce.“

Marj zaťala zuby. Sice jsem ji neviděla, ale bylo mi jasné, že to dělá.

„Tak dobře. Zítřka tě ubytujeme v hotelu a pár nocí tam můžeš zůstat, než ti seženeme byt.“

„Já...“ Panebože, proč je to tak složité? „Zítřka se vrátit nemůžu. Dala jsem všechny své peníze za taxík, abych se sem dostala.“

„Peníze? Ty si děláš starosti s penězi? Já ti taxík zaplatím, prokristapána.“

„Už jsi toho pro mě udělala až moc.“

„Ale ne, neudělala jsem toho pro tebe dost. Má nejlepší kamarádka mi tajila tak důležitou věc. Vidím, že jsem zas tak dobrá kamarádka nebyla.“

„Marj, jsi ta nejlepší kamarádka na světě! To přece víš.“

Slyšela jsem ji popotáhnout.

„Panebože, neplač, prosím!“

„To nic není. Prosím, dovol mi, abych ti zaplatila taxík. Vypomůžu ti s hotelem, dokud ti nenajdeme nějaké hezké bydlení, které si budeš moct dovolit. Souhlasíš?“

„To nebude potřeba. Napadlo mě, že taxík tady ve městě budu moct zaplatit kreditkou. To bude v pořádku.“ Zhluboka jsem se nadechla.

Vrátím se zpátky do Snow Creek.

TŘETÍ KAPITOLA

Talon

Ryan zůstal stát s otevřenou pusou a nalil si další sklenici vína. Zastavil se těsně předtím, než přetekla. „Cože?“

„Slyšel jsi, brácho.“

„Ty jsi zamilovaný do Jade?“

Uniklo mi zasmání. „No ano. Totiž, byl jsem si tím dost jistý, ale teprve teď to vím na beton.“

„To je skvělé. Ona je moc pěkná. A taky opravdu chytrá. Ve vinařství se hned zorientovala, co a jak.“

Sakra, no ano, určitě je moc pěkná a chytrá. A co je ještě důležitější, je štedrá, starostlivá a citlivá. A samozřejmě ďábel-sky přitažlivá. Prostě dokonalá.

„Ty si myslíš, že je to skvělé? To nemůžeš myslet vážně.“

„Samozřejmě že to myslím vážně. Ale dovol mi jednu otázku. Jestli jsi do ní zamilovaný, tak proč jsi po ní sakra chtěl, aby se vystěhovala?“

„Protože, Ryane, oba víme, že si nemůžu dovolit milovat nějakou ženu. Proč bych ji měl zatížit všemi těmi problémy, se kterými se potýkám?“

„Tvůj život nemusí být plný problémů, Tale. Můžeš vyhledat odbornou pomoc.“

„Když jsem to zkusil naposledy, skončil jsem na pohotovosti.“

„No a? Nikdo netvrdí, že to pro tebe bude snadné.“

„Snadné? Neměl bych už nárok na nějakou úlevu? Celý můj život nebyl vůbec snadný.“

Bratr mi stiskl předloktí. Obyčejně nemíváme ve zvyku se vzájemně dotýkat, a přestože jsem věděl, že mě tak chce uklidnit, začal jsem se cítit tím víc nespůj.

„Vím, že jsi to neměl snadné.“

„To sice víš, ale nic nevíš *doopravdy*.“ Zase jsem polkl velký doušek whiskey. Dobré pití.

„To máš pravdu, nevím,“ souhlasil bratr vážně. „Joe ani já jsme nikdy netvrdili, že přesně víme, čím sis musel projít. A ty ses nám s tím nikdy úplně nespěřil.“

„Ty by ses s tím snad svěřoval, kdyby to potkalo tebe?“

Ryan zavrtěl hlavou. „To nemůžu vědět, Talone. Ale myslím, že bych v takovém případě vyhledal nějakou pomoc.“

Bouchl jsem pěstí do baru, až obě naše skleničky cinkly. „Vůbec nevíš, co bys dělal.“

„Koukej, nechtěl jsem se tě nijak dotknout.“

No jistě, mí bratři se mě nikdy nechtějí dotknout. Ale někdy se jim to povede. A není to jejich chyba.

„To je... mi líto,“ řekl jsem.

Tuhle větičku jsem nesnášel a obvykle ji ze mě museli páčit div ne heverem. Tentokrát ze mě vyšla o něco snáz. Uvědomil jsem si, že mi její vyslovení dělá menší a menší potíže od té doby, co jsem poznal Jade.

„To je v pořádku, brácho. Nedělej si s tím starosti.“

Dopil jsem druhou whiskey. „Už musím běžet.“

„Ale ne, nechoď. Víš, Joe se zmínil, že se ti Jade zřejmě dostává pod kůži. Teď vidím, že na tebe zapůsobila víc, než jsme si on nebo já dovedli představit.“

Odkášlal jsem si. A než jsem si dovedl představit i já.

„Zavolám Joea. Chci, aby sem přišel, a promluvíme si ve třech.“

Zavrtěl jsem hlavou. „To asi nedokážu.“

„Koukni, to ty jsi za mnou přišel. Můžu spočítat na prstech jedné ruky, kolikrát jsi to udělal předtím. Takže si myslím, že jde o něco vážného. Dovol mi, abych se tě zeptal na jednu věc, Tale. Jsi připravený vrátit se k té doktorce?“

Jednou jsem zašel za psycholožkou, doktorkou Melanií Carmichaelovou. Trvalo mi pětadvacet let, než jsem se k tomu odhodlal. Pětadvacet let... Proč jsem to udělal? Samozřejmě že kvůli Jade. „Teď už na ničem nezáleží,“ namítl jsem. „Jade je pryč.“

„Můžeš ji požádat, aby se vrátila.“

Zaťal jsem zuby. „To nemůžu.“

„Tohle nechápu. Ona tě snad odmítla?“

„Ale ne.“

„Tak snad neví, že jsi do ní zamilovaný?“

„Ne,“ opakoval jsem.

„Nemyslíš si, že bys jí to měl říct?“

Potřetí jsem řekl: „Ne.“

Ryan si zamyšleně mnul bradu. „Je nějaká šance na to, že by mohla opřevzat tvé city?“

Jak jen jsem o tom snil! Na jednu stranu jsem po ničem netoužil víc než po životě s Jade v nějakém útulném domě a po tom, aby pod srdcem nosila mé dítě. Ale na druhou stranu byly všechny šance na normální život z mé existence před pětadvaceti lety vymazány. Jestli opřevzala mé city? Copak by mohla? Mám v duši jen zmar a zmatek.

„O tom pochybuju.“

„Proč to říkáš?“

„No tak zaprvé jsem ji vyhodil ze svého domu.“

Ryan přikývl. „No, to je pravda.“

„A znáš mě, Ryi. Jsem na tom bídně. Ona si zaslouží... lepší vztah. Sakra, ona si zaslouží to nejlepší.“

„Ty přece jsi nejlepší, Talone.“

Hlasitě jsem si odfrkl. „To na mě ani nezkoušej. Jsem nejlepší nula na světě.“

„S tím nesouhlasím. Jsi ten nejlepší brácha na světě.“

Obrátil jsem oči v sloup.

„Myslím to vážně. Tehdy jsi mě zachránil. Kolik lidí by to udělalo? Tak snadno jsi mohl sám utéct. Byl jsi větší a silnější. Jenže jsi tam zůstal a pustil ses s nimi do bitky, až mě nechali být a mohl jsem utéct.“ Ryan zavrtěl hlavou. „Kéž by existoval nějaký způsob, jak bych ti za to mohl poděkovat. A dát najevo vděčnost za to, že jsi můj bratr.“

Navzdory tomu, že mi bylo pětatřicet, jsem se ošival na sedačce jako malý kluk. Nebylo to poprvé, co se mnou Ryan mluvil takhle sentimentálně. Ale já bych radši poslouchal zvuky nože jezdícího po talíři.

„Ty bys pro mě udělal totéž.“

„Jenomže to tak nebylo. Já jsem utekl. Mohl jsem tam zůstat a pomoci ti.“

„Propána, Ryane, vždyť ti bylo jen sedm. A proti nám byli tři dospělí chlapi. Měl jsi větší štěstí než já, že jsi unikl. Mohli se nás snadno zmocnit obou.“

„Chci ale říct, že jsi na mě nemusel brát ohledy. Oba jsme byli ještě děti. Většina jiných kluků v tom věku by se snažila hlavně zachránit vlastní kůži, ale ty ne. Myslel jsi v první řadě na mě.“

Ryan ze mě rád dělal hrdinu, jenomže já jsem měl k hrdinovi daleko. První den, kdy jsem potkal Jade, se o mně vyjádřila jako o hrdinovi, protože jsem sloužil v armádě. Řekl jsem jí totéž jako teď Ryanovi. „Nejsem žádný hrdina.“

„Pro mě ano, bráško.“

Znovu jsem se ošil. Mohla by mě nějaká situace uvést do rozpaků ještě víc? Naštěstí mé myšlenky přerušilo zabušení na dveře.

Ryan vstal. „Kdo sem sakra může jít v sobotu večer?“

Dveře se otevřely. „Je tady Talon?“

Hlas mé sestry. *Sakra*.

V několika vteřinách Marj energicky vkráčela do obýváku. „Tak *tady* jsi! Mohlo by tě zajímat, že jsem právě měla hodinový telefonát s Jade. Jak jsi k ní mohl být tak krutý?“

Má sestra je o deset let mladší než já a o těch hrozných událostech, které mě potkaly před pětadvaceti lety, vůbec neví. Matka ji tou dobou teprve čekala.

„Co říkala?“

„Nic, co bych tady chtěla opakovat. Ale zítra se vrátí.“

Otevřel jsem ústa a chtěl jsem něco říct, ale zastavila mě zvednutou dlaní.

„Nenamáhej se. Na ranč se nevrátí. Chtěla jsem to po ní, ale odmítla. Zřejmě kvůli *tobě*. Bude bydlet v hotelu tady v městečku, dokud si nenajde nějaký hezký byt.“

Zaplavila mě těžká vlna emocí. Byl jsem rozpolcený. Cítil jsem radost, že se Jade vrací, a současně mě mučila hrůza, že nás už definitivně rozdělí má minulost. Úleva, že nebude bydlet na ranči, což by pro mě představovalo neustálé pokušení, se ve mně svářila se svíravou úzkostí, že se s ní nebudu vídat každodenně.

Má sestra mluvila bez přestání dál. „Jestli ještě jednou provedeš mé nejlepší kamarádce něco takového, Talone, přísámbohu už s tebou v životě nepromluví!“ Obrátila se k Ryanovi. „A s tebou taky ne.“

„No počkej, co jsem provedl?“ ohradil se Ryan.

„Vy dva a taky Joe přede mnou něco tajíte. Dohaduju se, že na to Jade narazila, nebo jsme na to možná narazily obě, když

jsme tehdy večer našly ty dokumenty. Ať už se přede mnou pokoušíte zatajovat cokoli, já to zjistím! Nesmíte mě podceňovat.“ Marjorie si odfrkla a vykráčela z místnosti.

Ryan našpulil rty. „Opravdu se mi nelíbí, kam tohle směřuje, brácho.“

Prohrábl jsem si vlasy. Taky se mi to nelíbilo.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Jade

„Není to žádný Ritz, ale je lepší než ten hotýlek, kde jsem přespala včera.“

Marjorie se na mě podívala rozšířenýma očima. „Kde jsi přespala? Nebo bych to radši ani neměla vědět?“

„Taková malá blechárna s názvem Crazy Hearts Motel.“

Marj zavrtěla hlavou. „Ale Jade, ten je úplně nejhorší. Je to hodinový hotel a slyšela jsem, že tam snad dokonce mají štěnice.“

Sakra. Hned mě začalo svědit celé tělo. Psychosomatika. Určitě je to jen psychosomatika. „Snažím se ušetřit na zálohu za auto, Marj.“

Marj mě objala. „Dokud budu chodit po světě, nikdy nebuděš muset bydlet v tak hrozném podniku. Slyšela jsi mě dobře?“

„Přece víš, že nerada lidi využívám.“

„Jsi moje nejlepší kamarádka na světě. Chci, abys mě využila. Co je moje, to je taky tvoje.“

Usmála jsem se a trochu se mi zamžily oči. Marjorie byla skutečně moje nejlepší kamarádka na celém světě. Sice byla svým způsobem rozmazlená primadona, ale současně patřila k nejtědřejším lidem, jaké jsem znala. Nepochybovala jsem, že by mi věnovala poslední košili, kdybych ji potřebovala. Posadila jsem se na širokou postel skromného pokoje ve Snow Creek Inn. Pár dní tu vydržím, než si najdu nějaký byt.

Marj se posadila vedle mě. „Je neděle a tady na maloměstě není nic otevřeného. Hned zítra ráno se spolu pustíme do hledání bytu.“

Zasmála jsem se. „Zítra ráno hlavně musím jít do práce. Zatím jsem ani neměla příležitost tam dát výpověď a teď jsem ráda, že jsem to neudělala.“

Marj mě přátelsky štouchla do paže. „Správně. V tom případě začnu s hledáním bytu zítra ráno sama.“

Ano, Marj ostatním pomáhala ráda. Nebyla jsem si ale jistá, jestli její představa o tom, jaký byt by se pro mě hodil, odpovídá realitě. Určitě mi najde nějaké luxusní bydlení, které si nebudu moci dovolit. „To by od tebe bylo opravdu hezké. Určitě mi to ušetří spoustu času. Ale víš, že si můžu dovolit jen to nejjednodušší bydlení. Potřebuju si našetřit na auto a od příštího měsíce už musím začít splácet svou studentskou půjčku.“ Při představě, jak velká suma mi tím ubude z účtu, jsem se zachvěla.

„Tohle všechno by byla čirá teorie, kdyby ses vrátila na ranč.“

Energicky jsem zavrtěla hlavou. „To nemůžu.“

„Ale ano, *můžeš*, Jade. Pokud jsi do mého bratra opravdu zamilovaná, musíte si spolu promluvit a urovnat to.“

„To se nedá urovnat. Řekl mi to velice upřímně. Prohlásil, že mě nikdy nemůže milovat, a říkal to takovým způsobem, že jsem mu to uvěřila. Nemám žádný důvod si myslet, že se změnil.“

„Nic absurdnějšího jsem v životě neslyšela. Talon je zamlklý, uzavřený a v životě to možná neměl lehké, ale je schopný lásky

jako každý jiný člověk. Je to skvělý bratr a pro mě, Ryana a Joes by udělal cokoli. Tím jsem si jistá. Má na rozdávání spoustu lásky, Jade. Nelámej nad ním hůl.“ Stiskla mi obě ruce. „A navíc by se mi moc líbilo, kdybys byla moje švagrová.“

Musela jsem se nahlas zasmát. „To se nikdy nestane.“

„Nikdy neříkej nikdy.“

Já jsem to ale myslela vážně. „Marj, Talon něčím trpí. A to myslím doopravdy. Něco ho pořád mučí a otravuje mu to mysl jako jed. Nevím, co to je, a když jsem se ho na to ptala, stáhl se do sebe, jak to má ve zvyku. A dokud se s tím, co ho pronásleduje, nevypořádá, nebude mě moci milovat. Není toho schopný. Když mi říkal, že mě nikdy nebude milovat, mluvil pravdu. A já jsem do toho šla i tak. Jen jsem nečekala, že se do něj sama zamiluju.“

„Myslím si, že Talon nikdy neměl stálý vztah s nějakou partnerkou,“ řekla Marj. „Dokonce ani na střední škole ne. Pamatuju se, že Joe a Ryan randili, ale nevzpomínám si, že by si Talon někdy přivedl domů nějakou holku. Ale byla jsem ještě malá, kolem pěti let, a tak jsem si toho nemusela všimnout.“ Odkáslala si. „A vím, že ve městě má nějaké ženy, za kterými jezdí.“

Znovu jsem měla pocit, jako by mi srdcem projela dýka. Věděla jsem, že Talon má ve městě nějaké chvilkové známosti. Řekl mi to jasně, když mi vykládal, jak se nechává každých šest měsíců testovat na pohlavní nemoci a že vždycky používá kondomy. Jasně že je sexuálně aktivní. Proč by jinak byl tak nutkavě posedlý těmi pravidelnými krevními testy?

Skousla jsem si ret.

„Je mi to líto,“ omlouvala se Marj. „Nečekala jsem, že pro tebe bude tak těžké tohle slyšet.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Věř mi, že to pro mě není žádná no-vinka. Řekl mi velice upřímně, jak je na tom se ženami. Vezme si, co mu nabízejí, a jde dál. Věděla jsem to, když jsem s ním